BODOPOCIIII

(зелені, бурі, діатомові, червоні)

Мета уроку:

Сформувати в учнів уявлення про водорості, як нижчі рослини; ознайомити із середовищами їх існування; ознайомити із пристосувальними рисами будови та життєдіяльності водоростей на прикладі зелених нитчастих водоростей; ознайомити учнів із різноманітністю водоростей; Розвивати уміння виділяти головне у матеріалі, який вивчається; уміння пов'язувати будову і функції органів, робити висновки та узагальнення; Виховувати бережливе ставлення до навколишнього середовища; виховувати спостережливість, пам'ять, увагу, уяву та інтерес до вивчення водних рослин.

Тип уроку. Комбінований.

Ключові поняття: Водорості, вищі рослини, бурі водорості, червоні водорості, агарагар, зелені водорості.

Обладнання: підручник, зошит, таблиці, презентація

ПОВТОРИМО

- 1. Колоніальна зелена водорість.
- 2. Водорість, що має світлочутливу органелу--стигму.
- 3. Клітина, що слугує для нестатевого розмноження.
- 4. Орган кріплення деяких водоростей до дна.
- 5. Попарне злиття гамет.
- 6. Непочленоване на органи тіло водоростей.
- 7. Прісноводна нитчаста зелена водорість.
- 8. Пігмент, який надає організмам зеленого забарвлення.
- 9. Наука про водорості.
- 10. Пристосуваннями водоростей, що живуть у товщі води є.....

Водорості — велика група найдавніших рослин. Будова їхнього тіла і розміри характеризуються значною різноманітністю. Існують одноклітинні, багатоклітинні і колоніальні форми мікроскопічних розмірів (від тисячних часток міліметра), а також форми з різною будовою слані, що досягають 30—45 м.

Водорості — єдина група організмів, серед яких зустрічаються прокаріоти (синьозелені) і еукаріоти (решта відділів). В ядрах еукаріотних водоростей виявлені структури, властиві ядрам інших еукаріотів: оболонки, ядерний сік, ядерця, хромосоми.

Загальною ознакою всіх водоростей є наявність хлорофілу. Крім хлорофілу водорості можуть містити й інші пігменти (фікоціан, фікоеритрин, каротин, ксантофіл, фіко-сантин). Ці пігменти надають водоростям червоного, бурого, жовто-зеленого кольору, маскуючи основний зелений. Наявність пігментів у клітинах водоростей забезпечує автотрофний тип живлення. Проте багато водоростей здатні за певних умов переходити на гетеротрофне живлення (евгленові — в темряві) або поєднувати його з фотосинтезом (міксотрофний тип

живлення).

Кількість видів водоростей перевищує 40 тис. Проте класифікація їх не завершена, оскільки не всі форми достатньо вивчені. У нашій країні прийнято поділяти водорості

Найбільшу кількість видів налічують зелені (13—20 тис.) і діатомові (10 тис.) водорості. Поділ водоростей на відділи збігається зазвичай з їхнім забарвленням, яке, як правило, пов'язане з особливостями будови клітин і слані.

Водорості трапляються як у прісних, так і в солоних водоймах. Одні з них плавають на поверхні води, інші мешкають у її товщі або прикріплені до дна. Є види водоростей, якими обростають різноманітні предмети, розташовані у воді: підводні частини скель, дена кораблів тощо.

Водорості можуть жити лише в тих шарах води, куди надходить світло: інакше фотосинтез не відбувається. На суходолі вони здатні оселятися лише на зволожених ділянках: на корі дерев, у розколинах скель, у верхніх шарах ґрунту.

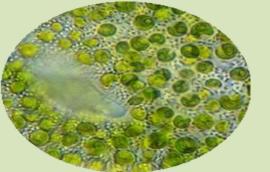

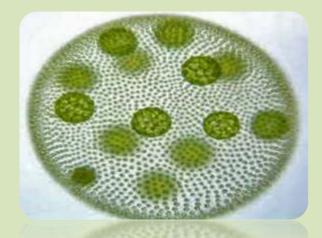

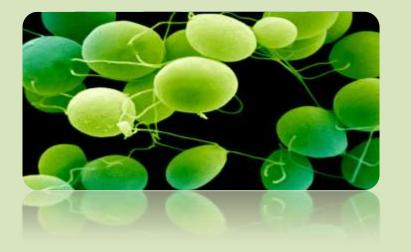

Ви вже ознайомилися з такими представниками зелених водоростей, як хламідомонада,

хлорела, вольвокс, ульва.

BEAEHI BODOPOCIIII

Улотрикс дуже поширений у річках, живе, прикріплюючись до підводних предметів, утворюючи яскраво-зелені ростання. Баговиння улотрикса складається з нерозгалужених ниток різної довжини, які на початку росту прикріплюються до субстрату безбарвною видовженою клітиною — ризоїдом. Клітини ниток циліндричні або бочкоподібні, короткі. Кожна клітина має ядро, пристінний хлоропласт у вигляді неповного кільця і один або кілька піреноїдів.

РОЗМНОЖЕННЯ

Вегатативне

Нитка улотрикса розпадається на короткі сегменти, кожний з яких росте, утворюючи нову нитку.

Безстатеве

Безстатеве розмноження здійснюється за допомогою зооспор, які формуються в клітинах. Зооспори — яйце-або грушоподібні клітини з чотирма джгутиками на передньому кінці, червоним вічком і двома пульсівними вакуолями. Кожна зооспора, вийшовши назовні, через деякий час прикріплюється до субстрату і проростає в дорослу особину.

Статеве

При статевому розмноженні в клітинах нитки формуються гамети, подібні до зооспор, однак лише з двома джгутиками. Гамет у кожній клітині більше, ніж зооспор. З'єднуючись попарно, гамети однієї й тієї самої або частіше різних ниток утворюють зиготу.

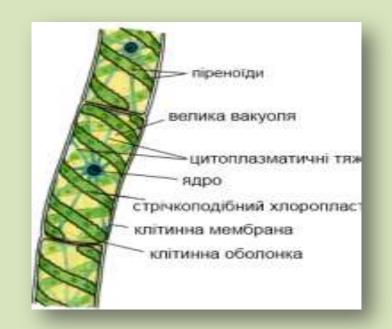
Спірогіра — одна з найпоширеніших зелених нитчастих водоростей у прісноводних басейнах. Довгі нитки слані утворюють сплетення (баговиння) яскраво-зеленого кольору, до субстрату вони не прикріплюються і вільно плавають у воді. Нитки спірогіри завдовжки від кількох міліметрів до 8-10 см не галузяться і складаються з одного ряду однакових видовжених циліндричних клітин. Кожна клітина має двошарову оболонку, яка зовні вкрита слизовим чохлом. Внутрішній шар оболонки складається з целюлози, зовнішній — з пектинових речовин. Целюлозна оболонка оточує цитоплазму, в якій розміщені спіральне закручені зелені стрічкоподібні хлоропласти з численними піреноїдами. Велике ядро з добре помітним ядерцем розміщене в центральній частині клітини, оточене шаром цитоплазми, який сполучений з пристінним шаром тяжами. Проміжки між тяжами заповнені вакуолями.

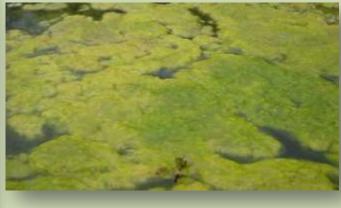

Спірогіра розмножується вегетативне і статевим шляхом, спор вона ніколи не утворює. Вегетативне розмноження відбувається в разі випадкового розриву ниток або розпадання її на окремі клітини за несприятливих умов. З кожної частини нитки або окремої клітини утворюються нові особини поділом клітин.

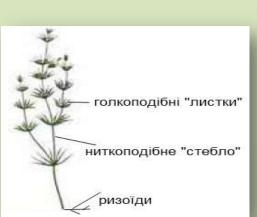

Складнішу будову має хара. Живе ця водорість у прісній і солоній воді.

Зовні її тіло нагадує кущики вищих рослин: вона має «стебельце», від якого відходять розташовані кільчасто бічні відростки - «листочки». До поверхонь хара кріпиться за допомогою ризоїдів, які нагадують корені. Цікаво, що у хари формуються спеціальні структури, у яких утворюються статеві клітини.

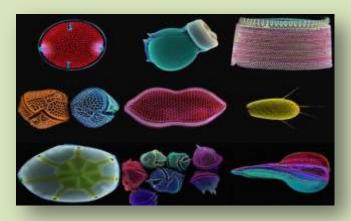
Діатомові водорості — мікроскопічні одноклітинні чи колоніальні організми, поширені по всій земній кулі. Вони мають своєрідну будову клітинної оболонки, що нагадує панцир

Він складається з двох половинок, що вкладаються одна в одну та містять сполуки Силіцію. Панцирі діатомових водоростей мають мікроскопічні отвори, крізь які здійснюється обмін речовин клітини із зовнішнім середовищем.

Розмножуються діатомові водорості статевим способом і поділом клітини навпіл. Їхні панцири після відмирання клітин осідають на дно. Упродовж десятків мільйонів років з решток цих організмів утворювалися осадові породи - діатоміти. Цікаво знати, що ці осадові породи людина використовує для виробництва вибухівки - динаміту, а також як фільтри в нафтохімічній та харчовій промисловості, будівельний тепло- та звукоізолюючий матеріал тощо.

На відміну від зелених і діатомових водоростей, усі бурі водорості - багатоклітинні. Їхнє тіло забарвлено в жовто-бурий колір, адже в їхніх хлоропластах, крім хлорофілу, є значна кількість інших пігментів коричневого та жовтого кольорів. Ці рослини мають найскладнішу будову з усіх водоростей. У деяких з них клітини зібрані у групи, які нагадують тканини вищих рослин. У клітинах бурих водоростей відкладається не крохмаль, як у зелених, а інший вуглевод — ламінарин.

Найвідоміша бура водорість - ламінарія, або морська капуста. До поверхні каменів і каменистого дна ламінарія кріпиться міцними розгалуженими ризоїдами.

Ламінарія містить багато поживних і корисних речовин. Наприклад, Йоду в ній у 3O 000 разів більше, ніж у морській воді, Фосфору -у 500, Феруму - у 400, Купруму - у 300 разів. Значний уміст також й інших корисних для людини хімічних елементів.

Червоні водорості - здебільшого багатоклітинні організми. Окрім хлорофілу, їхні клітини містять червоні та жовті пігменти, поєднання яких зумовлюють різноманітні забарвлення тіла - від темно-червоного до жовтого чи блакитно-зеленого. Червоні пігменти дають змогу водоростям уловлювати слабке світло на глибинах до 200-250 м. Це найбільші глибини, на яких можуть мешкати водорості. Розмножуються статевим та нестатевим способами.

Запасають червоні водорості особливий багрянковий крохмаль - речовину, за хімічною будовою подібну до вуглеводу, що запасається в клітинах тварин і грибів.

У Чорному морі поширені червоні водорості філофора, церамія, кора-ліна. Їстівною є червона водорість порфіра, яку в народі ще називають червоним морським салатом. Відомі ласощі - пастилу та мармелад - готують на основі драглистої речовини,

яку добувають із червоних водоростей.

Роль водоростей в природі та житті людини

Працюємо з параграфами підручника, конспектом

Заповнити таблицю

Водорості	Представники	Значення
Зелені		
Бурі		
Червоні		
Діатомові		

домашне завдання:

Опрацювати конспект, параграфи, заповнити таблицю (слайд 21) Переглянути відео

https://www.youtube.com/watch?v=uj6UZga49rl&t=64s

